

Valérie Van Genechten
Wijnegemsteenweg 119
2970 's-Gravenwezel

PERU
12-07-2005 / 03-08-2005
Reisverslag

Georganiseerd door Kris Kras Gent, onder leiding van Grote Sofie Lerouge met verder Kleine Sofie Vanheyghen, Ellen De Wispelaere, Willem Waegeman, Frederik Degrauwe, Heidi Caris, Marjolein Brandenburg en mezelf.

12/07/05

Vlucht Brussel-Madrid rond 8u 's morgens...Afspraak om 6u waar we iedereen zouden terugvinden in de inkomhal onder het vliegtuig. Voor mij en Marjolein was het een grote verrassing wie we te zien zouden krijgen, maar dat is eigenlijk vanaf seconde 1 goed meegevallen... eigenlijk stond toen al vast dat we een supergroep zouden worden ☺.

In Madrid aangekomen hadden we 3,5uur vertraging...Pfff, Iberia gaf ons dan een gratis maaltijd. Maar wat voor één, het was er fameus aan te zien dat ze GRATIS was. Eerst en vooral hebben we 40 minuten in een kaal gangetje moeten staan wachten voor we het restaurant binnenmochten, daarna bleek dat ge een lepel rechttop in de soep kon laten staan, bweuk, als tweede gang kwam er een soort droge kip zonder smaak met 5 frieten en ijs als dessert (eindelijk iets eetbaar). Uiteindelijk is onze vlucht vertrokken en kwam ik in het vliegtuig naast Grote Sofie te zitten. Blijkbaar ben ik goed in paniek zaaien, want Sofie zat na mijn verhalen over vliegtuigcrashes en ontploffende oren niet meer gerust ☺.

Na een vlucht van 13u? veilig aangekomen in Lima, hoofdstad van Peru. We werden onmiddellijk in de lokale verkeers-chaos gesmeten door een taxi naar ons hotel te nemen. Volgens mij krijgen de Peruvianen hun rijbewijs bij de bakker ofzo bij aankoop van 2 koffiekoeken. Levensgevaarlijk om daar het openbaar vervoer te nemen!

Aankomst in het hotel, na in de donker door vuile griezelige straten te zijn gereden, en al onmiddellijk een heel slecht beeld van Lima te hebben gekregen. Het Hotel leek op het eerste zicht mooi, maar toen Marjolein en ik onze kamer inspecteerden werden we vlug wakkergeschud. Eerst en vooral bleek de douche rond te kruipen, brrrr, verder roken de dekens en lakens niet zo fris en hingen er horrorschilderijen aan de muren. Na met mijn pillamp de dekens te hebben geïnspecteerd op beesten en in ware James Bondstijl de deur te hebben geblokkeerd (ons kamer ging niet deftig op slot) met een stoel, gingen we allebei gillend slapen.

13/07/05

Na met de anderen bij het ontbijt te hebben overlegd, bleek het hotel toch beter dan gedacht, want niet bij iedereen bleek de douche te kruipen. Een opluchting, daar we nog terugmoesten naar dit hotel op het einde van de reis. Het ontbijt was trouwens schitterend. Het had een dakterras, was heel gezellig en ze hadden zaaaaaalige volkorenpannekoeken met banaan. HmMMMM.

De nacht was redelijk kort geweest, maar we hadden goed geslapen, dus konden we fris de stad intrekken. We zijn het presidentieel paleis gaan bekijken en hebben gewacht op de wissel van de wacht die er uiteindelijk niet kwam, -of heb ik toen niet goed opgelet?- verder een oude man tegengekomen die ons persé een rondleiding wou geven. Waarschijnlijk omdat hij fier was dat hij engels sprak ☺. Hij liet ons een kerk zien, waar we achter de schermen mochten gaan piepen op een plaats waar weinig toeristen mochten komen. Best interessant, want een mooie kerk. Verder heeft hij ons langs de ambassade of het huis van diplomaten of zoiets geleid, ook mooi. Op het einde van zijn toer verwachtten we dat hij geld zou vragen, maar nee, hij wou alleen dat we een foto van onze groep zouden opsturen (waar hij mee opstond natuurlijk). Best sympathiek dus.

De markten van Lima waren overdekt. Het stonk er verschrikkelijk. Alle vlees, groenten, vis, en andere spullen hing er allemaal aan haken in verschillende kraampjes, bah. Het voelde vies om er rond te lopen en ik was blij dat ik eruit was, al vond ik het allemaal heel fascinerend en

kwam iedereen ogen tekort. Blijkbaar was dit trouwens een heel overzichtelijke en propere markt –volgens Grote Sofie toch- we zouden met andere woorden nog ogen trekken in de kleinere steden.

Als middageten een restaurantje binnengedoken dat me een trauma voor de rest van de reis zou bezorgen. Het eten bestond namelijk uit brij met kippevel met haar op. AF-SCHU-WE-LIJK! Maar ja, wat hadden we anders moeten verwachten van eten dat ons misschien 5 soles (50fr) kostte...

De algemene indruk die ik had van Lima die eerste dag was dat het een onrustige stad was, redelijk dreigend, druk, chaotisch door alle verkeersmaniakken, somber (waarschijnlijk door de smog die er hing en geen enkel straaltje zonlicht doorliet) overweldigend. Een typische grootstad dus. Ik hoopte alleszins dat de rest van de reis mooier zou worden.

Om 18u de bus gepakt naar Arequipa. We zouden 14u onderweg zijn. Ik kwam naast Frederik (groot lawaai ☺) te zitten wat ervoor zorgde dat we bijna heel de nacht hebben doorgekletst in plaats van te slapen (jaja, het zou zijn tol eisen de dag erop ☺). De chauffeur reed maniakaal door de bergen, reed met momenten spook en bezorgde me kippevel maar...we zijn niet verongelukt, oef. Ik heb zelfs geen voedselvergiftiging gekregen van het eten dat we er kregen (nogmaals kip, echt om in een kieke te veranderen op den duur)

15/07/2005

's Morgens aangekomen in Arequipa, de witte stad van het zuiden, gelegen aan de "El Misti", een prachtige vulkaan die omgeven was door twee andere kleinere bergen waar de Arequipanen een echt romeo en julia verhaal rond gebrouwen hadden en waarbij de bergen genoemd waren naar de twee personages.

Eerst en vooral ingecheckt in een hotel dat normaalgezien 35\$ kostte per nacht, maar dat kriskras aan 15 soles kon krijgen. Pure luxe dus!!!! Na Lima trouwens een verademing. Niet alleen zag onze kamer er geweldig uit, we hadden zelfs zoiets nutteloos als een TV, en een prachtige badkamer met mooie toilet mét bril en warme douche. Niet iedereen had zoveel geluk vermits sommige kamers toch nog werkten met het systeem van gemeenschappelijke douches en toilet. In ieder geval was het al een fameuze verbetering. Zeker omdat ik geen enkel vies beest heb kunnen ontdekken in mijn dagelijkse zoektocht tussen de lakens en de hoekjes van de kamer vlak voor het slapengaan. Het hotel noemde iets met Inca in de naam. Na het inchecken eerst langs Peter geweest, de mens die met zijn bureau de Colca Canyon trekking organiseerde en die een vriend bleek te zijn van een andere kriskras begeleider (Francis dacht ik). Hij deed enorm zijn best om het heel rooskleurig voor te stellen en we hadden er allemaal onmiddellijk zin in, behalve dan de lichte schrik om geen last te krijgen van hoogteziekte wat in ons achterhoofd bleef hangen...Hij zou ons twee gidsen meegeven, Patty en Ellar die ons moesten begeleiden en voor ons moesten koken (vegetarisch, kip en vis).

Daarna zijn we een restaurantje binnengedoken want ons maag begon rare geluiden te maken ☺. We gingen iets vegetarisch binnen onder lichte druk van vier mensen (de twee Sofietjes, Marjolein en Ellen). Akkoord, de toeristische middag-menu was uitgebreid en goeiekoop en sommige van de groentensmoskes waren lekker, maar toch...na twee uur heeft ne mens terug honger, pff. Daarbij kwam nog dat één plat eruit zag als een hoop brij en het dus niet allemaal

even smakelijk was. Het dessert was alleszins lekker, en het slaatje in het begin ook. Maar de twee dingen ertusse...brrrr...Ben verre van een vegetariër met andere woorden. Vleeeeeees!

Na het eten Arequipa beginnen verkennen. Op een groot wit plein (heel de stad is heel licht, ruim en lijkt te ademen, ook volledig spaanse stijl van de conquistadores) vol duiven, fonteintjes, mensen, bomen,... aan de kathedraal liet ik me door een plaatselijke gehandicapte mens tekenen tot grote hilariteit van de omstaanders (elke minuut kwamen er meer lokale mensen de evolutie van de tekening volgen). Ik heb dan maar meegelachen. Het portret leek wel op mij, maar toch was het eerder een zus of een nicht ofzo...én keek ik te kwaad, en dat terwijl ik toch aan't lache was. Tja, ik moet echt ne viezen blik hebben.

In de namiddag waren we trouwens slechts met 7. Frederik is in zijn bed moeten kruipen.

Hihi, dat komt er van, de hele nacht op de bus kletsen...

We hebben nog de kathedraal bezocht, die best wel mooi was, de El Misti gaan bekijken (van ver welteverstaan) (de vulkaan die het beeld van de stad domineert en die ge overall kunt zien, waar ge ook staat in een bepaalde omtrek rond de stad). Uiteindelijk gaan slapen om 20u 's avonds... we waren doodop...

16/07/2005

Zalig uitgeslapen opgestaan...deed echt deugd. Daarna uitgebreid gaan ontbijten in een lokaal ontbijtrestaurantje. Echt goe, heel gezellig, heerlijke broodjes met ei en confituur, superlekker versgeperst fruitsap (papayasap) (aangelengd met gekookt water) én heel de tijd muziek op de achtergrond, jaren '80 liedjes, die life vanop straat gespeeld werden, althans, zo klonk het. Heel luxueus dus allemaal, het leven was opnieuw goed ☺. Hierna zijn we richting openbaar vervoer getrokken om een bus te vinden die ons naar de buitenwijken van Arequipa kon brengen. We waren van plan om de omgeving met zijn typische landbouwterrassen en boeredorpen te gaan bekijken. Uiteindelijk met zijn allen in een klein krottig busje gestapt (een iets vergroot VW-busje, waar dikwijls veel te veel mensen in werden gestapeld). De busjes zijn er zo klein dat ge met de kriskras familie al de helft van de plaatsen inneemt, ware het niet dat ze er dan nog minstens een familie of 5 bijstouwen. Gezellig. De lokale bevolking of indigenas staarden ons aan, wat niet moeilijk was met zo'n witte invasie. Op straat behalve busjes alleen taxi's gezien en een oud VW-busje met gordijntjes, echt grappig. Iedereen rijdt nog altijd als zot en ge moogt blij zijn dat ge ergens levend uitstapt.

Aangekomen in de landelijke buitenwijken beginnen we te wandelen. Een echte verademing na alle bussen en steden. De omgeving bestaat uit prachtige landbouwterrassen met een prachtige "El Misti" op de achtergrond. De vulkaan domineert echt overall het zicht. Tegen de middag komen we aan bij een manège en een oude molen. De molen op zich stelde niet veel voor, al heb ik me wel geamuseerd met het beklimmen van de enige boom die er te vinden was. Daarna gaan eten. Heb geroosterde cavia (cuy) gegeten en yuca's geproefd van de anderen en ezel geproefd van Willem. Alleen Heidi en Frederik waagden zich ook aan cavia, de rest hield het behalve Willem zijn ezel, vegetarisch en kregen een reusachtig bord met allerlei groenten voorgeschoteld. Ewel, die cavia was echt lekker. Het smaakt sappiger dan konijn, al is er niet veel vlees aan en is het een gefrul. Je moet rekenen op 1 cavia per persoon, niet zoals konijn dus.

In de namiddag nog wat gewandeld en toen heeft de groep beslist zich op te splitsen. Sommigen wilden nog verder wandelen, anderen wilden liever eens wat cultuur opdoen en Grote Sofie moest zowiezo terug om nog wat andere zaken te regelen. Willem, Heidi,

Marjolein en ik besloten om wat cultuur te gaan opdoen door het beroemde, oeroude Santa-Catharina-klooster te gaan bezoeken in Arequipa. Het was echt prachtig. Een stad van de vroegere nonnen (uit de 16de eeuw) binnen de stad. Volledig ommuurd en goed onderhouden. Echt een minidorp zoals pompeï, alleen nooit bedolven door de vulkaan. De straatjes en huisjes hadden felle kleuren blauw en rood en waren zeer goed bewaard. We hebben wel efkes oneerbiedig gedaan door toen niemand keek samen met Marjolein en Willem aan drie kruisen te gaan hangen. De foto die Heidi toen getrokken heeft is goed gelukt ☺. Goed gelachen ook. Na anderhalf uur klooster en ondertussen een franstalige belg te zijn tegengekomen waar we een babbelke mee deden, waren we toe aan iets anders. Vermits het toen stilaan donkerder werd en dus ook ijskoud werd (typisch Peru, hete dagen, vrieskoude nachten) besloten we iets warmes te gaan drinken. In een restaurantje op een verdiep met zicht op de Plaza Major besloten we niet alleen een warme choco te drinken (heerlijk, met caneel erop, een specialiteit van de peruvianen), maar ook ineens een lama-burger te eten. Mmmmm. Terwijl we er zaten passeerde er beneden in de straat een folkore-parochiestoet. Rare jongens die indianen. Daarna nog wat geshopt (koeken en water) en terug naar het hotel gegaan waar we onze belevenissen konden vertellen aan de anderen. 's Avonds nog ingepakt voor de trekking en verder nog wat zitten kletsen over onze stoelgang (zeer belangrijk om in 't oog te houden want een goede stoelgang is een teken van een goede gezondheid) en andere dergelijk zotte en gezellige dingen. Om 21.15 u gaan slapen want de dag zou vroeg beginnen en de trekking zou 4 dagen duren, wat veel vuil, weinig slaap, gespannen spieren, maar prachtige zichten met zich zou meebrengen. Hopelijk wordt het even zalig als het tot nu toe is.

Vandaag supergegeten, goe gelachen en woordjes bijgeleerd. Zoals de West-en Oost-Vlamingen zeggen “de max”, “vree wijs”, en de hollanders “onwijs gaaf”. Andere marjolein-woorden “aan de race zitten” voor diarree, ‘papier uitdraaien’ voor printen, ‘uitbuiken’ om te ontspannen na het eten en in het vlaams toettoet voor jaja en rare vervoegingen voor het woord “ja” of “ja’k”.

Ps. De mensen van de reis die een week voor ons zijn vertrokken ontmoet en amai, ben ik blij dat ik met onze groep meewas, zo'n onsympathieke mensen. Die van onze groep zijn daarentegen FANTASTISCH toffe mensen! ☺

17/07/2005

Begin van de TREKKING in de COLCA CANYON.

Om 6.30u opgestaan om om 8u te vertrekken met het busje richting begin van de trekking. Grote Sofie is doodziek opgestaan. Iets verkeerd gegeten misschien? Of een vorm van buikgriep? Een bedenking van sommigen was dat Sofies fruit-obsessie haar hier misschien parten gespeeld heeft. Een overdosis fruit met een paar rottere stukken en het kan gaan gisten in uw darmen. Hopelijk geneest ze snel.

Ons busje was wat men een echt makakkenbusje kan noemen. Zo'n klein wiebelend ding met de bagage op het dak en oude gordijntjes aan de ramen. Het zag eruit of het zo uit elkaar kon rammelen, maar het trok de rots-woestijn in als een echte jeep.

Een deel van onze rugzak-inhoud hadden we in het reisbureau bij Peter achtergelaten, anders zou het helemaal niet te dragen geweest zijn, het was nu al zo erg...zeker met al die liters water erin.

De rit zou normaal 3uur duren, maar is zoals ons wel nog meer zou overkomen in tijd verdubbeld. Typisch peruviaans denk ik. Probleem was wel dat ik dacht “oh, we moeten toch

niet stappen en over drie uur kunnen we iets gaan eten” en dus at ik alleen een appel als ontbijt. Pijnlijke zaak als ge uiteindelijk 6 uur onderweg zijt. Honger als een paard! Onderweg gestopt om coca-blaren in te slaan (yep, we kunnen beginnen spreken van een verslaving ☺) om naar ijswater te gaan kijken en prachtige meren, onderweg ook prachtige vogels gezien langs moerasachtige gebieden, lama-kuddes, vicuñas en alpaca’s. Op een bepaald moment gestopt op een uitkijkpunt op 4700meter hoogte, met het bevel van de gids om maagkalmerende thee (manzanilla) te drinken en natuurlijk wat coca-thee. Op het marktje dat we ter plaats vinden, dingen Frederik en ik af voor de eerste soeveniers. Twee alpaca-wollen sjaals die we nog goed zouden kunnen gebruiken met die koude. Mooi koopje. Twee mensen, Heidi en Ellen krijgen last van de hoogte. Zeker nadat we op 4300meter plots een eind moesten stappen om rotsschilderingen in een grot uit de tijd van de holbewoners te gaan bestuderen. Aan de hand van de schilderingen konden we zien dat er toen al lama’s bestonden. Of toch zeker een voorvader ervan. Best wel mooi, maar slecht bewaard. Twee kinderen van een plaatselijk dorpje bleken de sleutelbewaarders van de poort aan de grot. Verder waren er geen beschermingsmaatregelen genomen. Binnen 500 jaar zal er geen spoor meer van terug te vinden zijn. Terug in het busje kwamen onze zieken met hoofdpijn en misselijkheid op de ziekenboeg terecht, wat wil zeggen dat ze op de eerste bank mochten zitten.

Stilaan begint het landschap ruwer te worden. Plots rijden we door een soort van maanlandschap, echt prachtig. Zo’n desolaat landschap vindt je niet meer in ons apenlandje. Een vlakte vol kraters, bergwanden en ravijnen, af en toe een cactus en zelfs sneeuw...

Onderweg ergens aan een lama-hoeder enkele soles gegeven. De arme mensen verdienen er naar ’t schijnt slechts 6 soles (60 BFR) per dag. Echt schandalig. Ze worden enorm uitgebuit.

Tegen de middag komen we aan aan de voet van de colca canyon. Het maanlandschap verandert in ruw gebergte met terrassen en rivieren. Willem zei dat het wel leek op het aards paradijs...en hij had gelijk. Tegen drie uur eindelijk aangekomen in Chivay waar we konden eten. HONGER! Ongelofelijk. Een soort lama gegeten met rijst, zalig lekker...ik had wel een hele lama opge kunnen denk ik.

Hierna naar onze lodge gereden (of hostel), ons er geïnstalleerd (het bleek het armste dorpje van de hele streek te zijn). en dan met 5 personen gaan wandelen naar warm waterbronnen. Grote Sofie was nog altijd doodziek en kon niet mee, Ellen was ook fameus hoogteziek en Kleine Sofie voelde zich niet geweldig en bleef dan maar liever bij Ellen om haar te steunen. De wandeling naar de bronnen was enorm mooi. Onderweg een hangbrug op stevigheid getest, leuk. Onder elkaar gebabbeld over hoe de ideale man en vrouw er voor iedereen zoal uitzag en elkaar zo weer wat beter leren kennen ☺.

De warmwaterbronnen deden deugd aan de spieren, maar waren toch niet al te proper, er dreef soms wat haar voorbij, bah. Om 19u in de pikkedonker en ijskoude naar de hostel teruggegaan met het busje en er nog een broodje gegeten tegen de honger. In ondergoed in onze slaapzak gekropen, na nog een goed doucheke, en er nog wat dekens opgelegd tegen de koude. Slecht geslapen. De kamer naast ons was te lawaaiig. (en dan zeggen dat vrouwen luidruchtig zijn en teveel kletsen...onze mannen konden er duidelijk ook wat van!)

18/07/2005

Om 5uur opgestaan, om 6u ontbijt en om 6.30u met het busje vertrokken naar de volgende stop, dieper de canyons in. Sofie is gelukkig terug genezen dankzij geneesmiddeltjes die ze 's nachts bij de groep is komen halen (wat tot huppelpartijen in onze slaapzak leidde).

Uiteindelijk bleek een vochtophoudende zoutmiddeltje de oplossing te zijn. Oef! Juist op tijd om de echte trekking mee te kunnen doen. Het was trouwens een prachtige hostel met warm water, en dat voor een arm dorp. Marjolein en ik panikeerden eerst een beetje met het krottige uitzicht aan de buitenkant, maar vanbinnen was het heel mooi en heel typisch.

Na twee uur rijden gestopt aan oude inca-graven die in de rotsen waren uitgehouwen. Verder gestopt aan meren in de vorm van het land zelf en aan prachtig gelegen landbouwterassen.

Uiteindelijk aangekomen bij één van de eerste hoogtepunten van de reis, de vallei van de Condors. Met zijn allen op de uitkijk gestaan en enkele prachtige condors van dichtbij zien voorbijvliegen: één mannetje en enkele vrouwtjes gezien. Mannetjes zijn zwart-wit, vrouwtjes hebben slechts één kleur, grijsbruin en zijn iets kleiner. De mannetjes hebben een vleugelspanwijdte van 3m. Reusachtig dus. Hierna verlaten we het gebied van de Cabanes-indianen en komen in het gebied van de Cayones, te herkennen aan de kleurrijke hoeden. In Cabanacondes stoppen we rond 11uur en zijn we juist toeschouwers van een soort folklore indianenstoet, allemaal kleurrijk gekleed met instrumenten waarmee zoals in een echte kakafonie getoeterd werd. Verder slaan we er brood en koekjes in (tegen de zin van onze debiele gids Ellar omdat die blijkbaar pas tegen de late namiddag eten wou voorzien). Iedereen is klaar om met de rugzak vol waterflessen, kleren en slaapzak te vertrekken, dieper de bijna onbewoonde, ongerepte canyon in.

De trekking is immens zwaar en vergt van iedereen een fameuze inspanning én aanpassing. Het eerste deel tot aan de lunch viel nog mee. De afdaling richting kloof was niet té stijl. We stoppen rond 13u om aan een uitgedroogd riviertje onze broodjes, chocolade en banaan te eten. De zon schijnt extreem fel wat het nog iets vermoeiender maakt. Om 13.30u begint het zwaardere stuk van de trekking. We gaan in één trek van bovenaan de Canyon via een extreem stijl pad vol losse stenen recht naar beneden de canyon in. Fameus afzien, zeker nadat iedereen vooruit was gelopen (behalve Heidi die vanachter was met de 2de gids Patty en die wat trager was door pijn aan haar voeten) en Marjolein en ik alleen op de helling waren achtergelaten. Gedurende 2u werd er niet op elkaar gewacht en ik was me daardoor goed kwaad aan het maken. Toen we na dik twee uur afzien in de diepte een hangbrug zagen met aan de overkant Ellar en de groep, was ik al zodanig opgefokt van de razernij dat het wel moest fout lopen. Ok, mijn uitbarsting naar de groep toe was misschien overdreven, maar ik vond het erg dat er mensen ergens op een berg worden achtergelaten, goed wetende dat het pad soms moeilijk te vinden was en dat de afdaling moeilijk en niet zonder risico was. Nadat ik met Marjolein (die schrik heeft op hangbruggen ☺) de brug was overgestoken, kreeg de ploeg dus de volle laag. Ik moest duidelijk afkoelen en ben dan maar de stijle helling tot de rivier naar beneden geklommen om me te verfrissen. Deed goed, en mijn kwaadheid was over ☺. Aan de rivier was er ook een grote geiser of warm-water poel te bewonderen waar Ellen en Frederik samen met Ellar naar waren gaan kijken. Nu ik toch naar beneden was geklommen ben ik ook maar ineens gaan zien. Mijn uitbarsting had alleszins wel geholpen, want vanaf dan werd er eindelijk terug op elkaar gewacht en werd het opnieuw een groepsreis. Tof! Na een uur rust aan de hangbrug waar we wachten op Heidi, vertrekken we voor het laatste deel naar de eerste campplaats in de canyon. Het is een zware klim en hier krijg ik mijn eerste dipje. Door de stijle klim sloeg mijn hart tilt en kon ik amper nog deftig ademen. Ik dacht echt eventjes dat ik ging doodgaan op deze berg. Willem was me te hulp geschoten, (nog eens een dikke merci)!!! Achteraf gezien had ik me niet zo moeten aanstellen, uiteindelijk zag iedereen

af. Gelukkig was de omgeving prachtig, wat ons afzien verzachtte. Aangekomen in een soort hostel met zicht op de rivier duiken we met zijn allen een warmwaterbad in om ons te wassen, eten we nog vegetarische spaghetti, drinken hete cocathee en gaan slapen rond 20.30u in een hutje in de pikkedonker. Er was geen licht en de toilet was een spinnenkot, gezellig ☺.

19/07/05

Om 5.30u opgestaan, vóór de moordende hitte dus. Om 6u 's morgens broodjes gegeten met confituur en dan vertrokken door de Canyon. De dagtrekking begon met een stijl klimstuk waarbij we gedurende een uur recht naar boven gingen. Van Ellen en Frederik een paar stap en adem trukjes geleerd om het klimmen te verbeteren (wat nodig was na mijn dip en bleitbui van gisteren). De trukjes helpen, want ik vind mijn adem terug en heb niet meer te veel last. Het landschap is adembenemend, de authentieke dorpjes zijn ongelooflijk mooi en puur. Na een stuk klimmen en dan weer stukje dalen komen we aan in een dorpje. Ik ben redelijk bekaf en voel al mijn spieren. Gelukkig gold dat voor iedereen... Marjolein, Heidi en ik huren een ezeltje met bijhorend ezelvrouwtje dat onze bagage draagt voor het 2de stuk van de tocht, wat de stijlste beklimming van allemaal zou worden. Zelfs zonder onze bagage is de beklimming moordend. Van een pad kunnen we amper spreken. De weg bestaat uit allemaal rotsen boven elkaar gestapeld waar we moesten overklimmen. We zijn dus echte berggeiten geworden die gewoon van rots tot rots moesten springen. Het is zelfs zodanig vermoeiend en stijl dat we om de 50 meter moeten stoppen om te rusten en om wat te drinken.

Vier van ons: de gids, Ellar, (die een rotkarakter had, het beste eten inpikte, ons kleineerde, loog en dus gewoon ne lul was), Grote Sofie, Willem en Frederik gaan voorop verkennen en wij, de meiden (kleine Sofie, Heidi, Ellen, Marjolein, ik en Patty de 2de gids blijven wat achter en klimmen verder op ons gemak. We doen er uren over, ons water is bijna op, mijn eerste blaren duiken op, mijn handen liggen op sommige stukken open van de rotsen, puur natuur dus ☺. En wat voor natuur, prachtig!

Bijna aan onze hostel zien we aan de overkant van een kloof (een droge rivier) drie van onze verkenners terug. We denken eerst dat ze daar op ons aan't wachten zijn en willen ernaartoe gaan tot we doorhebben dat ze in paniek zijn. Bleek dat ze van het pad waren afgedwaald en niet meer wegzonden. Ze zaten vast in een overhangende rots. Sofie hong half over de overhangende rots (stijl, schuin en met niks om u aan vast te houden (Kleine Sofie en Ellen dachten nog dat ze aan het stretchen was of zoiets). De realiteit was anders. Ze probeerde eruit te klimmen, supergevaarlijk, om de andere twee te helpen. Ellar was nergens te zien. Bleek dat die al naar het dorp was om onze slaapplaats te gaan regelen. Sofie geraakte eruit, totaal gestoord hoe ze dat gedaan heeft trouwens, maar Willem en Frederik, alias de twee debieltjes, zaten nog vast. Ineens hoorden we met de meiden een plof...iedereen zwaar in paniek, want we dachten al dat één van hen in de kloof was gevallen...maar gelukkig bleken het de rugzakken te zijn. De jongens zijn stil naar beneden beginnen klimmen...Willem zag maar de helft en kreeg daardoor de schrik te pakken. Fré hielp hem naar beneden. Sofie is daarna via alternatieve weg Willem eruit gaan halen. Ellen en ik (de vrouwelijke waaghalzen) klommen via de rotsen wat naar beneden om de rugzakken te helpen recupereren en om Fre eruit te trekken.

Buiten wat blauwe plekken was iedereen ok. Oef. Dat hadden we ook weer overleefd ☺. En zo bleef de reis spannend... De natuur is genadeloos de sterkste.

In de hostel aangekomen de kleine wondjes ontsmet en wat gerust. De mensen van het dorpje waren echt supervriendelijk. Met zijn allen in een barakje geloged op houten planken

omwikkeld met dekens. Alleen Sofie en Fre sliepen apart, want er waren te weinig plankbedden voor ons allemaal in hokje nummer 1. Verder was alles heel primitief. Geen douches noch toilet (de pot vol vliegen en spinnen naast de ezels niet meegerekend). De mensen waren enorm naïef, behulpzaam en wereldvreemd. Ellen, grote Sofie, Fre en ik zijn nog met een lokaal landbouwertje (het dorpje bestond uit ongeveer 25 mensen) naar de rivier afgedaald om wat pootje te baden en te relaxen. Deed echt deugd. Onderweg terug naar boven gestopt om cactusvruchten te plukken. Natuurlijk werden we geprikt door de stekels van de cactus...de lokale gids lag strijk van't lachen. Logisch ook, we verkennen de wereld, denken dat we alles weten, maar verschieten dat een cactusvrucht prikt. Deze gids wou alles weten over België, waar het lag en waar Europa lag. Hij kende niets...alleen dat de peruviaan Mendoza bij Club Brugge speelde, waar dat in zijn ogen ook mocht liggen. Typisch weer een voorbeeld van mannen en hun voetbalobsessie ☺.

We hebben deze man wat geld en geplukte cactusvruchten gegeven. Echt lekker trouwens! Tegen de schemer waren we terug aan de hostel. Mijn blaren verzorgt, worteltjes, bonen, rijst en patatten gegeten (bah, het vegetarische begint deze trekking mijn oren uit te komen want 's middags na de rots-ervaring ook al tegen 14.30 u linzen en rijst gegeten. Bweuk.)

De rest van de avond, tot ongeveer 21u liedjes zitten zingen om elkaar warm te houden én om ons te amuseren natuurlijk. Bij kaarslicht, gezellig... Ik denk dat alle indianen goed gelachen hebben die avond met alle "rare blanken". Die avond nog met de kindjes van het dorp gespeeld door met onze pillampen te schijnen en foto's te trekken. Grappig, precies alsof ze nog nooit kunstmatig licht gezien hebben. Wat snoep uitgedeeld en hier en daar nen bic. Zalige avond en superspannende dag... hemels! Echt leven! Slaapwel!

20/07/2005

Om 6u 's morgens wakker gezongen door Frederik (is een traditie geworden ☺) waarbij Willem ofwel meekweelt ofwel drumt met biccen en flessen (hij was drummer bij een groepje en dus wel degelijk professioneel). Klassiekers als "Strangers in the night", "Only You" en "Marjolein" werden erdoor gejaagd...zaaaaaalig!

Pannekoeken als ontbijt gegeten om 7u. Eindelijk maakte Ellar dus eens iets lekker...dat zal komen omdat Frederik en Grote Sofie ook hem om 6u hebben wakkergezongen ☺ hihi en dus kon hij niet tot de laatste minuut lui in zijn bed blijven liggen. Een andere reden was waarschijnlijk dat hij van grote Sofie een preek had gekregen ivm het eten en zijn ongemotiveerd gedrag tegenover ons. Afscheid genomen van de mensen en vertrokken. Ik blijk vandaag bizar genoeg in topvorm. Hier moet ik van profiteren, want mijn volgende topvorm-moment zou nog wel efkes uitblijven ☺. Het pad brengt ons langs extreem smalle rotsricheltjes, glijdende stenen, ravijnen, kleine bruggetjes. Ik vind het zalig (de max dus of vree wijs). Drie mensen onder ons (Fre, Ellen en ikke) hebben niet de minste last van hoogtevrees (Grote Sofie heeft weinig last van hoogtevrees)en helpen dus een beetje de anderen bij het passeren van rotsen en kloven. Ik heb Willem geholpen met het vertellen van waar de paddekes smal werden enzo en hem en de anderen over kloven te trekken. Ben er trots op (preus int West-Vlaams) ☺.

Ik denk dat ik geen last heb van hoogtevrees omdat de kloven en ravijnen zo mooi zijn. Als ge geniet van een landschap hebt ge niet de kans om u nog bezig te houden met het gevaar errond. Ik zag dus geen vieze afgronden. Grappig, want als ik bovenaan een appartement sta en ik kijk dan naar beneden, verga van de schrik. Leve de bergen en Peru dus! Onderweg picknicken we weer en amuseren ons wat verderop met een moeder en kindje dat we tegenkomen. We komen langs een oud amfitheater van de inca's en passeren cactusvelden.

Sommigen van ons geraken wat achter, door voetpijn of schrik en dus splitsen we de groep tijdelijk in twee. Ik zit met Willem, Fre en Ellar in de voorhoede en amuseer me door Willem te leiden door de stijle paddekes. Baas spelen is altijd al iets geweest wat ik graag doe ☺. Omdat de anderen de weg zouden vinden (omdat Ellar de gids bij ons was en Patty voorop liep om slaappleaats te gaan verzekeren) bedachten we de gekste wegwijzers die we maakten met takken, cactussen en alles wat we tegen kwamen. Hierdoor nog een paar cactussteken opgelopen...typisch.

Bij aankomst aan de rivier waar we normaalgezien alleen nog de rivier hadden moeten oversteken om aan onze hostel aan te komen, (die aan een heerlijke oase lag met zwembad), was er een fameuze tegenslag. De brug naar het dorp was weg. We kunnen dus niet oversteken. Zwemmen gaat ook niet want de rivier is te diep en te woest. Waar we ons zorgen over maken is waar Patty zou kunnen zijn...zij zou in dat dorp immers slaappleaats regelen en is nergens te bespeuren. Er is nergens radio, telefoon, niks. We kunnen dus ook nergens geen boodschap achterlaten. We komen wat Italianen tegen en een Nederlander en die denken dat ze een meisje hebben zien wandelen naar het volgende dorp. We besluiten dus ook maar naar het volgende dorp te trekken om daar de rivier over te steken. Ellar besluit rapper door te lopen om vóór ons het volgende dorp te bereiken, maar Frederik haalt hem onderweg in. Nah! Dat zal hem leren! zeggen dat wij een slechte trage groep zijn...voor een gids had hij ook geen topconditie. Zijn ego was duidelijk gekrenkt. Geweldig!

Bij aankomst in San Juan, vinden we gelukkig Patty terug. Ze was in de rivier gesukkeld en had een deel gezwommen. En dat met zware rugzak. Gelukkig heeft ze niks. Als avondeten krijgen we eindelijk iets deftigs. Lama (eigenlijk alpaca) met rijst, patatten en ajuin in tomatensaus. Njam!

We slapen in mini huisjes met raampjes en rieten dak. Niet echt goed met die koude 's avonds maar gelukkig slapen we in de vallei en is het daar zowiezo warmer. Er was slechts 1 koude douche over heel het dorpje. Brrrr. Maar na geen douche, komt deze koude douche van pas om ons wat te verfrissen.

We moeten 's morgens bovenaan de kloof in Cabanaconde de bus van 7uur halen om terug te geraken in Arequipa. Dit belooft hels te worden want dat wil zeggen dat we om 2uur 's nachts moeten vertrekken met onze tocht naar boven. De tocht duurt namelijk ongeveer 4uur... Vroeg gaan slapen dus om 's nachts fris genoeg te zijn. De weg naar boven is een stijle klimtocht. De mannen en grote Sofie besluiten deze klimtocht te doen. De andere vrouwen beslissen om een ezel te huren en per ezel de tocht te doen. We dierven het niet riskeren om onderweg te moeten opgeven en dus niet meer terug te geraken. Maar eerst slapen...

21/07/05

Om 2u 's nachts in de pikkedonker opgestaan en vertrokken met de muilezels. De mannen en Grote Sofie waren al iets eerder vertrokken, te voet.

Iedereen werd op muilezels zonder zadel gezet, behalve Marjolein die een paard kreeg. We vertrokken in twee groepjes. Ik was bij een lokale gids en bij Ellen. Mijn ezeltje was een koppig geval dat niet vooruit wou tenzij dat ertegen geroepen werd van "Mula, allé allé tsss", echt grappig! De arme beestjes hebben ons drie uur aan een stuk naar boven gedragen. Echt om medelijden te hebben hoe ze trilden en briesten van de inspanning. Het hoogteverschil was bijna 2,5 kilometer, enorm dus. De tocht was geen pretje omdat ezels er een sport van maken hun bocht juist op de rand van de afgrond, die echt wel stijl was, te maken. Dikwijls mijn ogen toegedaan. Het was dé moment voor een gebedje, zeker nadat ik met mijn rugzak achter een overhangende rots bleef steken en bijna de ravijn in dook. Ik kon me nog juist

vastklampen. Achteraf zei de gids, goed op tijd natuurlijk, dat er op die plek al eens iemand verongelukt was. Tof. Verder babbeltjes in het spaans (allé ja, toch in iets dat er op lijkt ☺) gedaan met de gids die heel nieuwsgierig was naar België.

Ellen en ik kwamen aan rond 6u en begonnen de wandeling naar het dorpsplein. We hadden nog niemand van onze groep tegengekomen en begonnen al ongerust te worden. In het dorp gelukkig eerst de wandelaars teruggevonden... RESPECT trouwens, hoe ze dat geflikt hebben om voor de ezels aan te komen, daar kan ik niet bij. Duidelijk een teken van een superconditie. Iets later kwamen de andere drie aan...iedereen was terug samen, oef! We hebben de Colca Canyon overleefd!!!! En het was de mooiste ervaring uit mijn leven tot nu toe... hard, maar ge voelt u echt leven in elke zin van het woord...leve de spanning en avontuur!!! De groep is ook immens naar elkaar toegegroeid. Het gaat pijnlijk worden om elkaar bijna niet meer te zien eens terug in België.

Even tussendoor: west-vlaams: toettoet (jaja), hes (gras), kozen (neven), mulle (bek), canard (zat). Nederlands: aan de race zitten (diarree hebben), lekprikken (wat muggen bij de mens doen), overlijden van een auto (perd total),... blutsekakker(jong vogeltje dat uit nest gevallen is).

Om 7u na een zalig deugddoend ontbijt in een lokaal pubje de bus gepakt richting Arequipa. Helaas was de rechtstreekse bus al uitverkocht en wurmden we ons op één met tussenstop. Na efkes door de overbelading van de bus op armleuningen te hebben gezeten, stapt er wat volk af en kunnen we ons wat bijeen zetten. De eerste rit tot in Chivay kom ik gedurende twee uur weer naast Frederik te zitten, wij hebben duidelijk een bus-band :-). De busrit op zich is zoals elke busrit een echte belevenis. Mensen in typische klederdracht verdringen elkaar, ploffen zich zomaar op iemands schoot als het hen uitkomt, wat onder andere Grote Sofie deze rit is overkomen, hihi, maar vooral...de mensen stinken ongelofelijk! bah... Ze dragen kleren die stijf staan van het vuil (volgens mij wordt er daar nooit iets gewassen en wachten de vrouwen gewoon tot één van hun onderrokken zodanig versleten is dat ze van hun lijf afvallen) en zien er zelf ook niet al te fris uit. Hun haren worden als ge het wat van dichterbij bekijkt misschien elke 6 maand eens gewassen. Nog een ander vies nieuwtje is dat de vrouwen 4 à 5 rokken boven elkaar dragen en dat de onderste rok tegelijk hun toiletpapier zou zijn. Dat verklaart natuurlijk veel... Opgepast trouwens ook voor pink-nagels. Mannen en vrouwen met een lange pinknagel gebruiken deze als schraper voor als ze naar de grote toilet geweest zijn. Als ge een lange pink-nagel ziet, beslist GEEN hand geven! of anders goed desinfecteren!

Ellen en ik blijken wat gehavend te zijn van de ezeltocht...zij heeft rode pijnlijke billen en ik een buil op één bil. Ezelrijden met de mulas (voor mensenvervoer, want goederenvervoer wordt door burros gedaan) is duidelijk niet het gezondste dat er bestaat. Een ding staat vast, geen ezels meer voor mij, ik zal te voet wel creperen...

Na de bustocht komen we aan in Chivay waar Frederik aan de bushalte twee van zijn vrienden tegenkomt. De wereld is klein! Ellen stelt voor om de warmwaterbronnen te gaan bezoeken tijdens onze 2 uur durende rusttijd voordat we op de volgende bus naar Arequipa kunnen stappen. Iedereen behalve grote Sofie en Heidi die liever wat de lokale markt afstruinen, gaat mee. Marjolein is er niet gerust in, want denkt dat we dan de bus niet halen, maar we overtuigen haar toch. We proppen ons met 6 in een taxi (5 op de achterbank, pijnlijke zaak!, Ellar in de koffer) betalen onze 10 soles en dompelen ons in bikini in het water. Echt zaaaalig! We hebben een uur rondgeplonst, elkaar getreiterd enzovoort. Kortom, ons weer puberaal gedragen, maar daar zijn vakanties voor natuurlijk.

We pakken de taxi terug en beginnen aan onze busrit van 3,5 uur naar Arequipa. Naast Marjolein in de bus beland deze keer. Echt gezellig! Ons een kriek gelachen met vanalles en nog wat. We zijn echt twee dezelfde idiote trienen van karakter. Tof!

Om 16.15u eindelijk in Arequipa aangekomen. Taxi gepakt naar Calle Ayacutcho, naar onze hostel "Andes". Na bij de reisleader van de trekking, Peter, ons beklag te hebben gedaan over Ellar en ons lof betuigt over Patty gaan we ons verwennen met een warme douche, een opknapbeurt, propere kleren en lekker eten...vis njam! Arequipa heeft in tegenstelling tot Lima propere, lekkere en gezellige restaurantjes.

Om 21u gaan internetten want er was iets mis met de telefoonkotjes en ik had thuis nog niet kunnen bereiken gedurende de afgelopen 5dagen. Er stond blijkbaar ook een artikel over ons in Dag Allemaal (via Heidi gehoord). Grappig was dat de dingen die we zagezegd hadden gezegd totaal niet klopten...typische roddelrubriek dus.

Ben ineens wat misselijk, prop me vol met wat pillekes en ga slapen, want die misselijkheid zal wel samenhangen met vermoeidheid.

22/7/05

Om 5.40u opgestaan om de bus te halen naar Sicuani die om 7u ergens in Arequipa vertrekt en die we nog moesten zoeken.

Mijn misselijkheid is al wat beter, maar Marjolein zit aan de race. Deze toestand zou uiteindelijk bijna heel de reis aanhouden. We proppen ons in een taxi en vertrekken richting bushaltes voor verre reizen. Bushaltes zijn hier zoals luchthavens bij ons. Niet zo immens natuurlijk, maar ik bedoel gewoon dat ze eruit zien als terminals. Een ruimte waar iedereen moet wachten en waar ge vanalles kunt kopen, en waar verschillende busmaatschappijen tegen elkaar opbieden en roepen zo van "Arequipa Arequipa Arequipa Arequipa 20 soles!" Eddy Wally en zijn sjakosjenhandel vroeger zijn er niets tegen.

Onze bus heeft een half uur vertraging en vertrekt om half 8. We zetten ons erop voor een rit van 6,5 uur. pffff. Opnieuw valt het op hoe hard de mensen stinken. Ik hou me bezig met mijn buurmeisje, ons Marjolein. Ondertussen spelen ze Lord of the Rings 3 op TV. Nadat Marjolein in slaap gevallen is, hou ik me bezig met reisspelletjes, de film, gebabbel en uitleg over volkenrecht en Israel...diepe gesprekken dus :-). Om 15u arriveren we eindelijk in Sicuani, op 3300meter hoogte gelegen. We beginnen alvast preventief coca-blaren te kauwen. Dit stadje is volledig afgelegen van de wereld. Het is eerder een groot dorp alhoewel dat er tussen de typische huizen toch enkele heel moderne gebouwen staan (bizar). Geen enkele toerist is er te bespeuren. De mensen bekijken ons dan ook alsof we één of andere lokale attractie zijn, een witte invasie in hun stad. We zouden best geld kunnen vragen :-). Er rijden ook bijna geen auto's. Het is duidelijk een fiets-stad. Zelfs de taxi's en eetkraampjes zijn bakfietsen. We logeren in hostel Santa Maria. De kamers worden herverdeeld en ik mag niet bij Marjolein slapen omdat ik al te dikwijls bij haar op de kamer gelegen heb. Een nieuw slachtoffer zoeken dus.

In de kamer om te beginnen al meteen 2 spinnen doodgemept, maar verder ziet het er wel allemaal heel gezellig uit. En o-wonder, er is warm water!

Achteraf als ik mij wil douchen is het alweer gedaan met het warm water, typisch. Koud douchen dan maar. Het is wasdag, dus iedereen heeft de kans al zijn vuile colca canyon kleren uit te wassen en te laten drogen. Alles wordt in een sopje geweekt, zeker de stink-sokken. Na deze was-namiddag eerst een uurke rusten voor we Sicuani-city intrekken. Echt een bizar klein stadje, met een sfeer die ik nog nergens anders gevoeld heb en ook moeilijk kan definiëren.

De restaurantjes lijken ons onbetrouwbaar, dus eten we maar Italiaans (pizza en spaghetti heeft duidelijk de wereld veroverd, nog meer dan macdonaldsketens ☺). Aangezien dat we op de lokale markt gezien hebben dat het vlees gewoon buiten gehangen wordt en er vliegen op kunnen rondartelen en honden tussen hollen, kiezen we bovendien een vegetarische pizza, die echt wel lekker is. Als voorgerecht bezondigen we ons aan lookbroodjes en als dessert ga ik weer voor coca-thee. Aan tafel is het zoals altijd supergezellig. Het is ook pest-tijd zichtbaar, maar heb goe gelachen.

Rond 21u liggen we in ons bed.

(terloops kan ik nog goed nieuws melden, namelijk dat ik deze avond onverwacht van't straat geraakt ben vermits Frederik en ik op elkaar bleken te vallen ;-)) en dat van alle plaatsen ter wereld dit in Sicuani duidelijk is geworden. Voor meer info omtrent deze romance gewoon apart aan hem of mezelf vragen, want het reisverslag blijft het reisverslag)

23/07/05

Dit blijkt een echte baaldag te worden! We staan op om 7.30u en eerst en vooral blijkt de douche ijskoud te zijn. Ten tweede zit ik weer geconstipeerd en begin ik daardoor serieus buikpijn te krijgen, ten derde is er geen betrouwbaar ontbijt te vinden en dus moet ik me tevreden stellen met een broodje met banaan (achteraf gezien vond ik dit een heerlijk ontbijt, vermits ik bijna twee maand na de feiten nog altijd zin heb in banaan).

We nemen een lokale bus (een minibusje met VW afmetingen voor 10 man waar ze ons met 16 man inproppen maar wat gezellig was, zeker met dat klein schaapje in de bus) en begeven ons naar Raqchi, een oud ommuurd pré-inca-dorp met ruïnes van het dorp zelf en een mooie tempel. We zijn hier al op een hoogte van 3600 meter en Willem begint ziek te worden.

Het tempelcomplex is mooi en de gids enthousiast. Om binnen te komen hebben we trouwens allemaal gedaan alsof we nog studenten waren en ondertussen gevoeld met kaarten en foto's omdat het dan een pak goedkoper was.

Bij het buitengaan vliegen Marjolein en ik in de soeveniertjes. Zalig! In ons enthousiasme kopen we een ketting en bijhorende oorbellen, superkoopje trouwens want al heel dikwijls aangedaan eens terug in België.

Kaartjes zijn al lang geschreven maar we hebben nog altijd geen postzegels gevonden. Frustrerend. Ook het telefoneren naar huis lukt maar niet. Ma pakt niet op, pa ook niet, babcia ook niet, uiteindelijk marraine te pakken gekregen. Fameus wat geld door kwijtgespeeld.

We pakken een busje. Iets dat we ter plaatse huren en dat er eigenlijk op voorhand al gevaarlijk uitzag, vermits het een vlo op wielen was goed voor 6 personen en waar we met 10 man inzaten. Achterin het busje met extreem laag dak zaten we op een houten plank zonder veringen, wat duidelijk bleek toen we over een paar rotsen reden richting één of andere rieten inca-brug (de puente). Ik had deze brug al gezien aan de hand van een reportage over deze indianen op TV (Canvas) en het was normaalgezien echt de moeite.

De chauffeur van het busje (die reed met zijn kleine naast hem) beweerde dat de brug zo'n anderhalf uur rijden was. In werkelijkheid reden we er drie uur over alleen heen. Onderweg stoppen we om in een klein dorpje iets te eten. Niks lijkt echter betrouwbaar, geen enkel restaurantje lokt aan om te eten en dus zijn we weer gedoemd om broodjes met banaan(platano) te eten. Ik verander nog in een banaan denk ik.

Willem wordt ondertussen steeds zieker...een motilium en dafalgan helpen een kwartier ofzo, dan wordt het terug erger. De rit met het busje is een echte lijdensweg. Ik ben altijd vanachter blijven zitten op die afschuwelijke houten plank omdat ik geen reisziekte heb en ben zeker 15 keer met mijne kop tegen het plafond geknald, mijn been is helemaal gekneld geraakt achter een bankje en mijn achterste gekneusd door die houten plank. Auwtsj. Gelukkig zat Marjolein naast mij in hetzelfde schuitje en konden we ons beklag gezamenlijk doen.

Na bijna 20 lama's en 100 schapen omver te hebben gereden (er wordt duidelijk niet gestopt voor beesten of mensen die de weg oversteken zodat die laatste altijd voor hun leven moeten lopen als er een auto of bus passeert) komen we aan aan de traditionele rieten puente MAAR.... de brug blijkt er niet te zijn. In juni was ze afgebroken (jaarlijkse traditie om de veiligheid van de brug te blijven garanderen) en de nieuwe funderingen waren al gelegd, maar om één of andere duistere reden besloten de "indigenas" of lokale bevolking om met de rest van het werk nog een paar maandjes te wachten. Echt ongelooflijk... al die tijd voor niks in dat pijnlijke busje gezeten en gereden tot 4100meter hoogte. En toppunt van al, onze chauffeur wist ervan en had niks gezegd. Rare jongens die Peruvianen.

We rijden met volle moed terug, maar halverwege de tocht valt ineens ons busje stil. Platte band en geen reservewiel. We hadden het kunnen weten natuurlijk dat er nog meer zou kunnen mislopen. Als Murphy eenmaal zijn zinnen op bepaalde mensen heeft gezet, laat hij niet gemakkelijk los. Gestrand in de peruviaanse woestijn. Na een tijdje stopt er plots een auto met vier mannen in die Grote Sofie willen meepakken om hulp te zoeken in het volgende dorp. We weigeren, vermits het bizar was dat ze alleen grote Sofie wilden meepakken en geen mannen. Uiteindelijk aanvaarden de vier mannen dat onze chauffeur met hen meerijdt achterin de truck om hulp te zoeken in het volgende dorp. De chauffeur springt in de bus en laat zijn kleine zonder een woord bij ons achter. Natuurlijk begint het direct hysterisch te wenen want zijn papà had hem in de steek gelaten. Ineens slaat het op de vlucht. Het vertrouwt al die grellige witte mensen natuurlijk niet, logisch ook...:-). 5 van ons beginnen de klopjacht. Willem ligt in de bus en Marjo en ik blijven bij de bus waken. De anderen gaan de kleine vangen. Uiteindelijk lukt het, maar niet zonder slag of stoot. Het kind gedraagt zich als een wild beest in de val en sommigen worden gekrabt of geshot. Straks krijgt iemand nog doller hond of zoiets...Na de vangst wordt het opgesloten in het busje waar het stilaan kalmeert. Het wordt donker en ik krijg de slappe lach van de absurditeit van de situatie waarin we onverwacht zijn beland.

Na 2uur wachten komt de chauffeur terug met een andere auto en nieuwe chauffeur. We stappen over, met zijn allen in een auto voor 5 personen. Alweer geweldig comfortabel.

Marjolein, Heidi en ik zetten ons in de koffer. Ons rauw achterste zal er met andere woorden niet op verbeteren. Met fameuze spier- en koppijn komen we eindelijk terug aan in het volgende dorp waar we de bus terug pakken naar Sicuani en onmiddellijk doodop gaan slapen. Wat er met de eerste chauffeur gebeurd is zullen we nooit weten. Die bleef in de pikkedonker achter bij het busje dat behalve die platte band ook nog eens een platte batterij had door het gefrul van het kind aan alle knopjes in het busje. Het kind hadden we meegepakt en thuis afgezet.

Enkele lessen van vandaag: 1) in een derde wereld land kan er altijd wel iets onvoorziens gebeuren, hier dus zeker rekening mee houden, 2) alleen nog auto's huren met een reservewiel, 3) Grote Sofie is hilarisch grappig met kinderen, ze deed alsof het kind een vieze vlieg was die genegeerd of doodgeklopt moest worden en maakte de zaken alleen nog erger :-), haar nooit als babysit huren dus! 4) Heidi daarentegen is de ideale geduldige mama, 5) altijd een middel tegen spierpijn mee op reis nemen, kan helpen tegen rauwe achtersten, 6) coca-blaren zouden gelegaliseerd moeten worden in België want verdoven veel soorten lichte pijn. Nadeel is wel dat ge er constant van naar't toilet moet...

24/07/05

Om 7.30u opgestaan, goed geslapen na de vermoeiende dag van gisteren...wel fameuze honger! Een lauwe douche gepakt, wat al een immense verbetering was tegen de koude douche van de dag ervoor en daarna brood met chocolade gegeten bij gebrek aan deftiger ontbijt.

De baaldag van gisteren is vergeten en ik ben weer in topvorm om met goeie moed en positieve ingesteldheid de wereld te gaan verkennen.

Om 9.30u pakken we de bus naar Cuzco. Normaalgezien duurt de rit drie uur. Ik ben benieuwd of het in de realiteit ook zo zal zijn.

De busrit is weer typisch. Het is een kleine bus, maar ze is zodanig volgestouwd met mensen die perse nog meewillen dat er bij wijze van spreken zelfs armen en kleren tussen de deuren blijven steken. Het echte sardienekes-in-blik-gevoel. Wij hebben gelukkig zitplaatsen en zitten rustig...alhoewel...de mensen blijven de gewoonte hebben om zich gewoon neer te ploffen waar het hun uitkomt. In mijn geval dus op de leuning van mijn stoel met hun achterste er half over en dus deels op mijn schoot en mijn zijkant als rugleuning gebruikend. Ik hing helemaal verkrampt achterover tegen Marjolein aan, help! Na enkele uren bus voel ik terug de krampen in mijn spieren van de vorige dag...pfff. Het kriebelt trouwens overal, als het maar geen luizen zijn...brrrrr

Halverwege de rit moeten Marjolein en Grote Sofie plots naar het toilet. Probleem is dat het een lijnbus is die normaal alleen stopt om mensen op te laden en te doen afstappen. Voor ons willen ze een extraatje doen. Middenin de woenstenij stopt de bus om onze twee blanke piskouzen eraf te laten. De mensen liggen strijk of dagen de chauffeur uit dat hij moet doorrijden. Toegegeven, de twee hoofdjes die uitsteken boven een rots en heel ernstig kijken, zijn een grappig zicht.

Tegen 12.30u zijn we wonder boven wonder al in Cuzco. We nemen de taxi naar onze hostel waar een probleem blijkt te zijn met de reservering. Er zijn slechts twee kamers met een douche, één van 4 en één van 2 personen. Ze hebben wel nog een tuinkotje voor twee personen zonder douche. Grote Sofie en ik offeren ons op ☺ en slapen in het tuinhokje. Ons offer blijkt dan toch niet zo groot te zijn vermits het kotje er langs buiten echt grellig uitzag maar vanbinnen best wel gezellig en comfortabel was. De hostel was prachtig gelegen met zicht over heel Cuzco. Er was ook een keuken aan waar we konden koken en waar er 's morgens voor ons een uitgebreid ontbijt klaarstond.

We trekken de stad in om te lunchen, lekkere kip, en trekken dan naar Vicky, de organisator van de Macchu Pichu trekking, wiens bureau gelegen was aan de Plaza de Armas, een prachtig plein met de cathedraal en andere grote gebouwen. Gedurende twee uur luisteren we naar haar geratel, echt vermoeiend op den duur, maar ik krijg er wel al zin in! De gids Luis komt er ook bij en doet zijn uitleg. Het lijkt me allemaal zalig!

Hierna verkennen we Cuzco een beetje. Het is een prachtige stad, de mooiste in Peru tot nu toe en simpelweg één van de mooisten die ik al gezien heb. Het is een stad die de Inca stijl en de Spaanse stijl perfect gemixt heeft. Met zijn smalle steegjes, prachtige pleintjes en monumenten, mooie felle kleuren, resten oude incamuren, enzovoort. We kopen wat nuttige zaken voor de trekking en voor het avondeten. Cuzco by night is ongelooflijk mooi. In heel de stad branden er lichtjes. Vanuit onze hostel (de klim ernaartoe is vermoeiend, maar het is het waard) zien we de hele stad by night, prachtig!. We zetten ons met zijn allen in de keuken en maken rijstpap met thee, kletsen nog wat en gaan tegen 22uur slapen.

25/07/05

Om 7uur eruit. Heel de nacht liggen bibberen van de kou in ons tuinkotje (Grote Sofie blijkt een goeie warme slaapzak te hebben in tegenstelling tot de mijne), uiteindelijk toch in slaap gevallen maar daardoor ook overslapen. Allebei pas wakker geworden om 7.30u en vlug gedoucht. Natuurlijk ijskoud water, gezellig toch...en verkleumd aan de dag begonnen. Ontbijt was wel lekker want heel uitgebreid met broodjes, fruit, thee,... Ook een grappige Engelsman aan het ontbijt tegengekomen die in onze hostel verbleef, alleen op reis was en die we in de loop van de dag nog overal tegen het lijf gelopen zijn.

Om 9u vertrokken om inkompassen te gaan halen bij een toeristische dienst (bolletas) om alle historische sites van Cuzco en omstreken te kunnen bezoeken. Ineens ook naar huis gebeld bij een telefoonkotje onderweg en dan begonnen aan de beklimming naar de eerste historische site. Onderweg werd Ellen plots ziek, buikpijn tot ze er de tranen in haar ogen van kreeg en dus is ze teruggegaan naar de hostel om te rusten. Kleine Sofie ging met haar mee. Willem was al een paar dagen ziek en was dus al van in het begin in de hostel gebleven om te rusten. De kleine negertjes waren toen nog slechts met 5, Heidi, Grote Sofie, Marjolein, Frederik, en ik. Samen hebben we de zware beklimming naar de eerste site overwonnen. Juich! Deze site, Sacsayhuaman (of sexy woman voor de toeristen) was prachtig en het uitzicht over Cuzco adembenemend. Op de top zijn we mensen van de andere groep tegengekomen die juist terug waren van de Macchu Pichu trekking en hun laatste dag Peru vierden. We besloten de andere drie sites die in de buurt lagen te bewaren voor de laatste dag Cuzco zodat de anderen hier mee van konden genieten.

Tegen 12u kregen we superhonger en zijn gaan eten in hetzelfde restaurantje van de vorige dag. Eerst choclo con queso (mais met kaas) en dan forel uit de oven met kruiden, kaas en pepers en zoete patat. Echt overheerlijk...

Grote Sofie voelt zich al tijdens het eten en erna zeker niet zo best en ze besluit ook terug te gaan naar de hostel. Voor de vier overblijvers begint er dan een vrije namiddag in Cuzco. Al shoppend deze namiddag doorgebracht...zaaaaaaalig! Mooie alpacatrui en hoed gekocht (om de pet te compenseren die ik ben kwijtgespeeld, adieu pet van cats, na 10 jaren gezamenlijk op reis te zijn gegaan hier afscheid moeten nemen, snif), oorbellen gekocht, bedsprei, leren handtasje,... super! Nu nog soeveniertjes voor de andere mensen van thuis kopen, die van mij heb ik al ☺, al kunnen er nog een aantal bijkomen natuurlijk ☺.

Marjolein straalde van te hebben kunnen winkelen en ontspannen, Heidi en Free vonden het gezellig maar waren minder shop-obsessed en ik was trots op mijn aankopen. Na nog een terrasje te hebben gedaan waar we chocoladetaart gegeten hebben, (specialiteit van daar), kopen we wat ingrediënten voor het avondeten dat we voor de zieke mensen wilden maken. Tomatensoep en pannenkoeken, lekker. Een superdag! ik was fit, goed gewandeld, mooie dingen gezien, tas gepakt voor de trekking, we zijn er klaar voor!!!

Om 21u dodo.

26/07/05

Om 4.45uur opgestaan...middenin de nacht wakkergebruld door gorilla van dienst Frederik met het liefvallige "AUFSTEHEN". Afschieten die nazi!

Onmiddellijk vertrokken naar de Plaza de San Blas waar Vicky, de gidsen (Luis en Iseas (man van Vicky en zwaar onder de sloef)) en de koks ons opwachten. Een deel van de bagage hebben we achtergelaten in de hostel waar we nadien toch nog terugkeren voor de laatste dag Cuzco zodat we niet te veel moesten slepen.

Na drie uur rijden komen we aan in een plaatsje waar we een traditioneel ontbijt krijgen, wat wil zeggen "rijst met kip". Echt raar om 7.30u 's morgens. Daarna met volle maag opnieuw het sardiniënblikken-wiebelbusje ingestapt en richting Mollepatta vertrokken, het begin van onze tocht over de Salcantay-pas richting Macchu Pichu. Tegen 9u komen we aan op de plaats waar de ezeldrijvers met de tenten staan. Alle zieken zijn gelukkig juist op tijd genezen en zijn klaar voor de tocht door de omgeving van Macchu Pichu, die volgens zowat iedereen die ik ken en die de trekking al gedaan heeft, een loodzware trekking zou zijn. Na het opsnoeren van de rugzakken op de paarden vertrekken we.

Het eerste uur is slechts een vorm van inlopen. De weg is breed en redelijk recht, niks aan met andere woorden. Daarna gaat het echter plots stijl naar boven. Marjolein crasht hier en krijgt een zwaar dipje, maar uiteindelijk zien de meesten van ons echt eventjes af ('t is te zeggen: ik zie zwaar af en hoop dat ik en Marjolein niet alleen waren om onszelf geen superkiekens te voelen). Eenmaal boven pakken we 15 minuten rust, krijgen we van de gidsen banaan en appelsiensap waarop we met nieuwe energie aan deel 2 van de ochtendlijke tocht kunnen beginnen. Dit tweede deel gaat een stuk gemakkelijker. De weg stijgt langzaam maar zeker,

maar het pad blijft breed en de hellingsgraad is niet te stijl waardoor het allemaal goed te doen is.

Tegen 12.30u stoppen we voor de lunch. Tot onze grote verbazing toveren de koks een drie-gangenmaaltijd uit hun mouwen met slechts 1 gasvuur en water uit de rivier. Als voorgerecht krijgen we gevulde avocado met dressing (de beste die we ooit gegeten hebben), daarna tomatensoep met kaas, gevolgd door een slaatje van warme groenten met kip en zoete aardappel. Heerlijk! Eén van de beste dingen tot nu toe en dat op trekking...mijn afslankplannen dreigen hierbij in duigen te vallen. We eindigen met wat cocathee voor de hoogte en de vertering. Tegen 14u vertrekken we terug. Deze keer aan een helse tocht want na een uurtje kwamen we al op een hoogte waar het plots vriezige koud werd. We bleven maar klimmen, staken half bevrozen riviertjes over en moesten alle kleren die we in onze dagrugzak hadden over elkaar aandoen om niet dood te vriezen. Brrrrr. Alsof dat nog niet genoeg was moesten we een gemeen stijl stuk klimmen over rotsen. Om zeker te zijn dat mijn hart niet tilt zou slaan heb ik dit op mijn uiterste gemakje afgelegd, samen met Marjolein, Ellen en kleine Sofie die het ook iets lastiger hadden dan grote Sofie en de twee mannen. Heidi was achteraan met Iseas.

Op het einde van de tocht moesten we nog een drassige moerasvlakte over waar de wind tegen een razend tempo doorjaagde. Vreselijk! Op 4100 meter hoogte is koude (toen nog slechts ongeveer -5°C), wind en regen een hel! Om 17uur hadden we eindelijk ons kampement bereikt. De tentjes stonden opgesteld op deze ijzige vlakte...dat beloofde voor de nacht! We trokken ons tot het thee-tijd was in een tent terug om opgewarmd te geraken, wat toch hopeloos bleek te zijn. Grote Sofie kreeg hier haar dipje. Ja, het was zover, onze dappere begeleidster wou ons in de steek laten ☺. Moest er plots een helikopter geland zijn om iemand weg te halen was ze zonder twijfel ingestapt (heeft ze zelf achteraf toegegeven). Gelukkig kon ze niet weg...hèhè. ☺

Om 17.30u in een grotere tent gaan zitten aan een tafeltje en warme thee en popcorn gekregen. Ons verder beziggehouden met liedjes zingen en bewegen op het ritme van de liedjes om het warm te krijgen...alle mogelijke nederlandstalige liedjes passeerden de revue, inclusief typische kampvuurliedjes van de scouts. Onze begeleiders zullen zich wel weer een kriek gelachen hebben, maar dat maakt niet uit, het was superplezant en gezellig ondanks de vreselijke koude.

Tegen 19u kregen we ons avondeten. Onze verwachtingen na het zalige middageten waren hoog en werden weer volledig vervuld met lekkere groentensoep, gemarineerde forel met rijst en frietjes en thee (opnieuw maté de coca).

Tegen 20.15uur moesten we opnieuw de ijskoude trotseren om in ijltempo naar onze tent te hollen. Ik kan iedereen die dit niet heeft meegemaakt vertellen dat het een hel is om buiten naar toilet te gaan bij -10° of kouder...op de duur zou ne mens nog liever in zijn broek doen. We waren verplicht om te gaan slapen omdat het te koud was geworden om iets anders te doen en kropen zonder ons te wassen met vuile kleren en al in onze slaapzak.

Het bleef helaas vriezige koud gedurende heel de nacht en ik geraak alleen maar verder onderkoeld, net zoals iedereen die een slaapzak heeft die niet bestand is tegen zo'n lage temperaturen. Ik blijf in mijn slaapzak bibberen tot de wind rond 3u 's nachts wat gaat liggen en ik eindelijk in slaap geraak. Mijn tentgenoten hebben gelukkig ook slaapproblemen...samen lijdten verzacht duidelijk de pijn ☺.

Om 6u moeten we alweer opstaan om de zwaarste beklimming van de tocht aan te gaan...

Het was de koudste nacht ooit meegemaakt, pure horror!

27/07/05

Om 6uur opgestaan, totaal verkleumd en gekreukt. Maar toch ook nog positief nieuws... eindelijk eens terug naar het toilet gekunnen (weeral dagen geleden)...en dan nog op een plaats zonder toilet waar elk lichaamsdeel direct bevriest als het in aanraking komt met de buitenlucht. Geweldige timing met andere woorden. Om 6.30u krijgen we heerlijke pannenkoeken met warme chocomelk om wat op te warmen. Het helpt. Al blijft het vriezige koud.

We spoelen onze handen wat in een bergriviertje (tot daar ging onze lichaamshygiëne op dat moment) en beginnen aan de klimtocht, de zwaarste van de Macchu Pichu-trekking. We gaan stijl naar boven om de top van de Salcantay-pas te bereiken, op 4700meter hoogte. In het begin van de tocht kreeg ik een lichte inzinking want de klimtocht zou zagezegd 2,5uur duren en na 10 minuten berg getrotseerd te hebben ging mijn hart al tegen 170per uur op de loop. Gelukkig kalm gebleven, wat adem-oefeningskes gedaan en daardoor mijn 2de adem gevonden. De gidsen wilden Heidi op een paard zetten, maar ze weigerde en deed alles dapper te voet mee. Marjolein is wel na verloop van tijd op het paard getakeld. Ze had op die moment eventjes haar grenzen bereikt en kon zich dan vanop haar paard extra nuttig maken door al de anderen aan te moedigen bij de beklimming. We doorkruisen afgronden, maanlandschappen, grote losliggende rotsblokken alsof er een meteorietenregen is geland ver voor onze tijd, besneeuwde toppen, ijskoude, maar het is allemaal prachtig! Na mijn dipje in het begin was ik wat achtergeraakt, maar ik haal gelukkig Ellen en Kleine Sofie in en we bereiken samen na slechts 1uur en 20 min de top!!!! Luis viel zowaar achterover van onze superprestaties ☺. Niemand is ziek geworden, iedereen heeft het gehaald, we waren duidelijk in topconditie na onze training op de Colca Canyon. Vanaf de top bevinden we ons een stuk op de originele incatrail. (losse rotsrestanten van een oude weg) Het uitzicht is overdonderend en we zijn allemaal enorm trots op onze kampioenengroep. Vanaf nu dalen we vooral af. Gelukkig maar, want dat is meer mijn ding. We lopen op een pad dat geen pad is want klimmen over rotsen, langs stukjes moeras (waar Willem op een bepaald moment met één been inschiet, gelukkig is niet teveel water in zijn schoen gekomen, wel zijn broek famous vuil gemaakt),... tegen 10.45uur komen we aan op onze lunchplaats. Maar liefst 2uur vroeger dan voorzien. Yeah!!!!

In afwachting op het eten doet iedereen een dutje (want een korte nacht gehad) op de enorme uitgestrekte gras en zandvlakte. Rondom ons besneeuwde bergpieken en stukken gletsjer. Echt prachtig! Het eten is opnieuw lekker want we kregen lookbroodjes (look is goed voor op hoogte naar't schijnt, zet ook uw hersenvaatjes open), soep, kip met yuca-kaaskroket, rijst en groentjes. Tot slot opnieuw coca-thee. Tegen 13.30uur beginnen we terug aan onze tocht.

Na nog geen 10 minuten voel ik me zo mottig als een krab. Tja, ik moest toch eens ziek worden deze reis, ieder om beurt. Waarschijnlijk veroorzaakt door het plotse druk-en klimaatverschil. We kwamen namelijk van de ijsvlaktes en vriezige koude een half uurtje later in de vochtige, tropisch aanvoelende nevelwouden terecht. (Deze wouden zijn iets tussen gewone bossen en amazonewoud). Echt raar op 3000-4000meter hoogte, dat ge zo'n bizar en afwisselend landschap kunt terugvinden. Overall staan azalea's in bloei, over een kloof vliegt

een condor, we zien kolibri's en allerlei soorten vreemde plantengroei en riet. Op een bepaald moment ligt er een dode slang op de weg wat wil zeggen dat die beesten er dus ook zitten... Langs de kant van het padje hangt er een schedel van één of ander beest in het groen. Een oud afschrikmiddel van de indianen om niet in hun territorium te komen waarschijnlijk... Echt zalig om te zien en te kunnen meemaken. Spijtig dat ik mij zo ziek voel, want daardoor heb ik er iets minder van kunnen genieten. Tegen 16uur komen we aan in ons tentenkampement, waar ik als een zombie neerval. Ziek, ongelofelijk. Eén voordeel, een zieke wordt in de watten gelegd door een bezorgde groep en vertroeteld met pillekes, kruidenthee, enzovoort. Nadeel: niet kunnen meedoen aan het avondeten en de griezelverhalen die toen juist verteld werden, alleen in een tent moeten liggen en slapen om op krachten te komen. Toen had ik efkes medelijden met mezelf.

Slaapwel,

Het watje.

28/07/05

Om 6.30u opgestaan, zodat de zon nog niet deftig op is en ons nog niet kan doodschijnen.

Als onbijt wentelteefjes, fruitsla, gebakken banaan (goei uitvinding, echt lekker!), eikes en nog veel meer, veel te veel dus. Ik ben al beetje beter, dankzij de antibiotica die duidelijk al wat begint te werken...

Om 8u richting natuurlijke warmwaterbronnen vertrokken. Na drie kwartier stappen kwamen we bij een soort begroeide afgrond waar we blijkbaar stijl naar beneden moesten. Een touw hielp ons om het wat veilig te houden. Na deze zalig spannende afdaling komen we aan bij een warmwaterpoeltje, een natuurlijk rotsig warmwaterbad met mini watervalletje vlak naast de ijsskoude rivier. Er zitten een aantal mensen van een andere groep in, die gelukkig net weggaan. Het modderige warm water zou volgens Luis heilzaam zijn voor ons vel. Luis en daarop ook Ellen en ik gaan voor het ultieme shockeffect en springen van de ijsskoude rivier in het warme water. Brrrrr, gruwelijk, maar het doet wel goe. Nadeel is wel dat we al gedurende drie dagen niet meer hebben kunnen douchen, en na dit modderige warm water zijn we nog vuiler en stinken we nog harder. Na een uurtje peddelen in het warme water klimmen we de rotswand terug naar boven en trekken we de prachtige nevelwouden in.

Onderweg komen we plantages van passievruchten tegen waar verschillende mannen juist hun oogst aan't binnenhalen zijn. Passievruchtenbomen zien er heel bizar uit. Ze zouden zo uit een film van Lord of the Rings kunnen komen. Ze zijn grijzig van stam, hebben lichte bladjes en de stam splitst bovenaan in een aantal vertakkingen zodat het lijkt alsof er verschillende slangen uitkomen die dan uitlopen in kronkelende takken.

Misschien dat de vruchten zelf er daarom ook zo bizar uitzien van binnen.

We passeren een prachtige waterval, doorkruisen kleine bergriviertjes, bruggetjes, bloemen, peruviaanse azalea's en andere tropische bloemen en planten.

We stoppen om te eten in een minidorpje waar we snoep en biccen uitdelen aan een bedelend meisje met haar broertje. De koks pakken hun kookboeltje uit en beginnen eraan. Ze toveren

aspergesoep en kip cordonbleu met pasta en zoete aardappel. Echt lekker, ondanks de discussie of het nu vis of kip zou zijn. Ik besluit voor mezelf dat het kip met een vissmaakje is. Allebei lekkere zaken dus een lekker resultaat.

Tegen 13.30uur vertrekken we door de koffie-banaan (platano's) plantages. De mensen zijn supervriendelijk, de natuur heel tropisch, echt mooi en mijn maagpijn is ondertussen bijna volledig over.

Tegen 15.30-16u komen we aan op onze kampplaats in het dorpje La Playa, op de wei naast een schooltje. Een deel van ons gaat voetballen, een deel hangt wat rond. Ik ga me wassen aan de rivier. Het werd tijd, want als ge uzelf al begint te reiken is het ver gekomen :-). Onze kleren zien er ondertussen echt afschuwelijk uit, maar in verhouding met de lokale mensen lijken we op mister proper. Na mij gaan drie voetballers zich ook nog wassen aan de rivier, samen met Luis, waar deze laatste tot Ellen sprak met de gevleugelde woorden "Me Tarzan, You my Jane". Hilarisch!!!! Arme Luis, een blauwtje lopen bij ons Ellen, euh Jane, :-).

Aan tafel (nog voor het eten) blijkt Willem weer specialist te zijn in het vertellen van schunnige verhalen (na de horrorstories van de nacht ervoor). Niet voor publicatie vatbaar!

Tegen 17.30u krijgen we thee en wantons aangeboden en tegen 19.15u komt de rest. Looksoep (of lookbrij aan de dikte te zien), daarna soyavlees met tomatensaus (soort vegetarische goulash dus), een soort puree-saus (vloeibare patatten, straf!) en gebakken patatjes en rijst. Ik vraag me nog altijd af wat ze juist als de groenten beschouwen, de patatten of de rijst, want ge krijgt deze twee zaken altijd samen geserveerd. Als dessert een soort blubber-pudding.

Tegen de latere avond halen ze uit de stal plots een TV te voorschijn en gaan liedjes van "shrek" (nee, jullie vergissen zich niet, ik bedoel wel degelijk die tekenfilm over dat groen monster) kijken en meezingen. Een vreselijk belachelijk zicht trouwens, volwassen mannen die zo meeleven met kinderliedjes en kijken alsof hun leven ervan afhangt. We overhalen de gidsen en koks om hun nationale hymne voor ons te zingen en doen daarna hetzelfde met ons "oh dierbaar België, blabla (zij die de tekst kennen mogen aanvullen)" en na veel sfeer en nog veel Willy-moppen over domme blondjes en lama's enzo gaan we slapen.

(bijnamen sinds de vorige nacht voor Marjolein, Anita, voor Sofie, Fie en voor Ellen, Mie. Willem is een kieke, zegt da ik het gezegd heb :-))

29/07/05

Om 6.30u opgestaan, om 7uur ontbijt (dikke graanpannekoeke, heerlijk...een poging gedaan om mij te overeten want veel te lekker om af te slaan en dus van geprofitteerd...)

Om 8u vertrokken in een toyota-busje en onmiddellijk de plantages in getrokken. Hobbelig maar leuk. Onderweg kwamen er langs alle kanten kinderen en mensen aan het busje hangen, en sommige kropen erop alsof ze als apen uit de bomen kwamen gevallen. Echt hilarisch...maar weer een voorbeeld van de wet van de sterkste want alleen mannen en

jongetjes konden erop kruipen, vrouwen, meisjes en kleine kinderen waren gedoemd om de weg toch helemaal te voet af te leggen en profiteerden dus niet van het gratis vervoer. Na een uurtje stoppen we en moeten we via een gammal houten bakje (préhistorische trek-kabelbaan) de rivier over. Er kunnen maar twee mensen (opgevouwen) tegelijk inzitten. Geweldig plezant. Het leek op voorhand best wel griezelig, maar het was uiteindelijk toch redelijk stabiel. Ik zat met Marjolein in het bakje, opgepropt tussen onze bagage. Gelukkig dat we één van de koks, die er ook nog bijkroop eruit gekegeld hebben, anders had het misschien omgekwield. Echt iets voor in een indiana-jones verhaal. Na deze kabel-rit hadden we 20 minuten stappen voor de boeg met de rugzakken, wat wel iets minder was, en daarna kropen we met z'n alleen een grote open truck in. Als beesten bijeen. Geweldig! echt opnieuw weer iets voor onze goede vriend indiana jones. Met de lokale bevolking opeengestapeld worden in een laadbak, een unieke ervaring! Nu weet ik hoe onze koeien zich moeten voelen ☺. De omgeving was prachtig. Plantages, afgronden en rivieren wisselden elkaar af. Een magisch gevoel! Na een uurtje schokken en ellebogen in elkaars rug en gezicht te hebben gekregen komen we aan in een klein stationneke waar we gaan lunchen. We krijgen opnieuw soep (brijsoep) en daarna gevulde avocado met groentjes en zoete aardappel. Lekker, maar iets te vegetarisch naar mijn zin.

Tegen 12.30u gedaan met eten en kregen we 2 uur tijd om te relaxen of wat rond te wandelen. Ik heb voor het 2de gekozen en ben tot aan de rivier gewandeld. Om 15u moesten we klaarstaan aan onze boemeltrein en werden we opnieuw als een bende kuddedieren op elkaar gestapeld. Willem en Grote Sofie waren te voet vertrokken twee uur daarvoor. Het tochtje duurt een uur en we rijden terug langs plantages en ravijnen (vlakbij Macchu Pichu). Goed geamuseerd onderweg.

In Agua Calientes logeren we in een hotelletje langs de spoorweg. Helaas is er alleen koud water. Pffff. We nemen afscheid van Luis, voor wie het afscheid hard was, want hij heeft natuurlijk ook afscheid van Ellen moeten nemen. ☺ Onze koks koken nog een laatste maal voor ons en we krijgen terug brijsoep (wat die de laatste tijd hadden met het verzinnen van verschillende soorten brijsoep, geen idee, maar 't was niet mijn ding), forel in rode saus, een griezelig papje gelei als dessert en chocomelk. Tegen 21u zijn we bekap en gaan we slapen.

30/07/05

Om 5.15u opgestaan, helemaal opgewonden omdat we EINDELIJK Macchu Pichu te zien zouden krijgen. Iedereen die er geweest is zegt dat het magisch is om Macchu Pichu te gaan ontdekken bij zonsopgang. Ik vond eerlijk gezegd om 5.15u opstaan al redelijk laat om de zonsopgang ten volle te kunnen meemaken en vond de plannen van de nieuwe gids al onmiddellijk verdacht.

Tegen 6u beneden in het hotel moesten we wachten op onze lokale gids, Horatio, die TE LAAT was... grrrrrr. Toen begon dat mini ventje me al tegen te steken. Te laat komen is ok, maar niet op dé dag van de zonsopgang bij de Macchu Pichu.

Tegen dat we boven op de Macchu Pichu waren was het inderdaad al te laat. De zon was al op. En dat ventje met zijn spraakgebrek ondertussen maar zeveren hoe schoon de zonsopgang wel niet was. Ik kon hem wel wurgen.

Echt heel spijtig. Macchu Pichu op zich bleef natuurlijk prachtig, maar ik bleef slecht gezind elke keer ik meneer de boskabouter moest zien en aanhoren. Dus werd het mijn missie om hem wat te pesten, uit te dagen enzovoort. Op een bepaald moment zei grote Sofie tegen hem "You're English is very bad". Ge had zijn kop moeten zien, hilarisch!!!! Go Sofie Go Sofie!!! niemand kon het ventje echt hebben.

Macchu Pichu is betoverend mooi gelegen, op een stuk bergpiek en omringd door groen begroeide stijle bergen en bergwanden die zo uit een fantasie-film zouden kunnen komen of deden denken aan de rotspieken in zee aan Thailand. Ruwe ondoordringbare rotsen. Onherbergzaam land. Geen wonder dat de Spanjaarden en hun conquistadores het niet ontdekt hadden. Ontdekker Bingham dacht dat ging om de stad Vilcabamba, de toevluchtstad in de jungle van Manco Inca, de laatste grote Inca (keizer) die door Pizarro de ontdekkingsreiziger uiteindelijk verslagen is. Bingham vergiste zich. Macchu Pichu was een religieuze stad van de priesters en diende eveneens als zomerverblijf voor de keizer. Behalve de stad zelf bestond het uit landbouwterrassen die de boeren uit de vallei kwamen verbouwen. Ze dateert uit de 15 de eeuw. (1450 na Christus)

De rots waartegen de stad gebouwd is heeft de vorm van het aangezicht van de Incakeizer die het heeft laten bouwen. Overal vliegen kleine blauwe vogeltjes en grotere havikken (of zoiets) die kwamen poseren voor de camera's. Een hollywoodster is er niks tegen ☺.

Iedereen van de groep is vermoeid en legt zich na een rondleiding door onzen toffe betweterige gids neer op één van de terrassen, genietend van het uitzicht. Tegen 11u 's morgens beginnen we aan de afdaling. Blij dat we van dat irritant ventje vanaf waren, al heb ik me echt wel geamuseerd met hem wat te pesten (bijvoorbeeld toe hij aant leuteren was dat een tempel leek op een krokodil zei ik da hij mis was en dat het eerder iets had van een leeuw. Hij moet me een echte barbaar gevonden heb ☺, jes!).

De weg terug leidde ons langs een oud incapad dat de boeren vroeger gebruikten om in Macchu Pichu te geraken. Wie weet liepen we over de stoffen schreden van de draagstoel van de incakeizer... mijmermijmer...

De trappen waren vermoeiend want te hoog om deftig mee af te dalen en te onregelmatig. Mensen met pijnlijke knieën kunnen hier beter niet aan beginnen... Het pad liep verder langs een tropisch stukje bos vol bloemen, planten, wildgroei, vlinders, gekleurde vogeltjes, enzovoort.

Na een uur kwamen we terug in het dal van Agua Calientes en hebben we een uurtje vrij om te eten voor we de trein moesten nemen naar Ollyantaytambo. De vrouwen hadden allemaal zin in brood en fruit, en de mannen in pizza. Ik had als manwif en eet-freak ook eerder zin in iets warmes en volgde de mannen. Ik heb me wel beperkt tot een warm broodje met kip want de prijzen waren schandalig hoog in dit toeristisch stukje Peru en heb ondertussen genoten van een optredentje van een traditioneel muziekbandje waar ik de CD van gekocht heb.

Om 13.25u vertrok onze trein naar de stad van de Peruviaanse Romeo en Julia. Iedereen had plaatsen vlak bij elkaar behalve Grote Sofie en ik, wij waren blijkbaar gestraft en moesten in een andere wagon zitten. Kheb me dan maar beziggehouden met wat te slapen gedurende die 2uur durende treinrit. Na deze rit namen we afscheid van Frodo, Stijn Meuris en andere reizigers die we voortdurend passeerden. We trokken naar onze hostel, echt de gezelligste tot

nu toe met schattige traditioneel ingerichte kamertjes, terras én het belangrijkste...warm water!

Tegen 16 u trekken we het stadje in en winkelen we wat en doen een terraske (pisco sour! njam!, zalig drankje met suiker, limoen, eiwit én pisco).

Tegen 18u terug in de hostel, opnieuw vis met rijst en groenten gegeten en verder blijven kletsen tot ongeveer half 9 en dan gaan slapen. We waren steendood.

31/07/05

Om 6.15u opgestaan, eerst een warme (jaja! warm!) douche genomen én verse sokken aangedaan (ik had nog 1 paar reserve...oeps), want de stank van de sokken die ik dan al drie dagen aanhad was niet meer te harden, bah. Ik was vies van mezelf, al zaten er in de groep nog grotere stinkerds tussen zodat ik toch nog meer de anderen hun sokken rook dan die van mezelf ☺.

Om 7 u ontbijten, pannenkoeken met banaan of met chocoladestukjes, lekker maar zwaar. Iedereen wachtte aan de ontbijttafel op onze gids voor de dag, en tot onze grote verbazing kwam plots Luis terug binnen. Hij was opnieuw onze gids. Zalig! Hij kreeg bijna applaus en werd er zowaar rood van ☺. Na de andere rampgidsen die we al gehad hebben, apprecieerden we onze tarzan des te meer.

We vertrokken met een minibusje met chauffeur Gregorio richting Olyantaytambo dorp waar we de oude site in het centrum gingen bezoeken. Het zou zagezegd de plaats zijn waar de eerste Inca's zich gevestigd hadden doordat de zonnegod zijn staf daar op aarde zou hebben laten vallen.

De site was mooi, gebouwd als een piramide met terrassen errond, duidelijk geïnspireerd door de Egyptenaren. Boven de piramide waren de tempel-restanten en een oude incatroon waar we bijna allemaal in zijn gaan zitten om ook eventjes te kunnen proeven van het machtsgevoel dat de incakeizer moet hebben gehad als hij vanaf de top van de piramide naar beneden kon kijken en heel het dorp kon overschouwen. Het was natuurlijk ook gewoon fascinerend om te kunnen zitten op dezelfde plaats waar ooit belangrijke figuren uit het verleden gezeten hebben...

Na dit bezoek en de deskundige uitleg van Luis over deze astrologische tempels, vertrokken we naar Mares de Sales. De zoutmeren dus. Knap om te zien hoe vanuit één klein zoutwaterbronnetje er 1000den terrassen, die tegen een bergwand zijn aangebouwd, gevuld worden met zout water. Met de ontginning hiervan werden grote stukken van het land bevoorrad. Ertussen wandelen was spannend vermits de paadjes extreem smal waren en niemand zin had in een zout bad.

Na dit bezoek trokken we richting Chinchero waar we een traditionele markt bezochten en ik weer in een shopbui verzeild geraakte en me blut kocht aan souvenirs (tafelkleedjes, sjaals, juwelen, een kleurrijke tas om het geheel in te proppen),... als dat maar allemaal op het vliegtuig mee in mijn bagage geraakt... Afdingen is superplezant. Na een uurtje rondgehangen te hebben op de markt en een broodje banaan te hebben gegeten gingen we naar de oude kerk

van het dorp. Deze werd door de Spanjaarden gebouwd in de 16de-17de eeuw op een oude incaruine. De funderingen van de kerk zijn dus uit het inca-tijdperk, de bovenkant is Spaanse en katholieke kitch. Wel speciaal.

Na dit bezoek trokken we terug naar Cuzco waar we rond 15.30u aankwamen. Onderweg hadden we nog de kans om experimentele landbouwterrassen in cirkelvorm te gaan bekijken, maar de meesten hadden geen zin om nog meer met het busje rond te rijden en wilden terug naar Cuzco, achteraf gezien misschien toch een spijtige beslissing want het schijnt immens interessant te zijn geweest (gehoord van andere mensen).

Onze zaaaaaaaaaaaaaaaaalige trekking was hierbij ten einde ☹. Nu bestaat de vakantie alleen nog uit uitbollen, spijtig genoeg...)

We checken opnieuw in in de Inca Hospedaje en maken onze zakken terug in orde (kiepen het gerief dat was achtergebleven terug samen met hetgeen we mee op trekking hadden), doen opnieuw de was (die stinksokken weer...), douchen en ontharen onszelf deftig (zelfs de vrouwen begonnen eruit te zien als chimpansees ☺). Tegen 18u gaan we wat internetten en met ons 8en uitgebreid dineren...voor de laatste keer... echt heel erg!!!!

Ik had besloten er 100% van te genieten en begin met pisco sour (mijn nieuwe verslaving na afgekickt te zijn aan de cocoblaren) als aperitief, daarna ceviche (typische rauwe visspecialiteit) op Grote Sofies aanraden. Superpikant trouwens, mijn lippen stonden volledig in brand. En daarna nog eens Alpaca met kruiden. Echt lekker!

Iedereen boemelt nog wat na, sommigen met water, anderen met cerveza's of pisco, of thee...

Tegen 22u gaan we terug naar de hostel om te gaan slapen.

01/08/05

Om 7.30u opgestaan, goed uitgeslapen deze keer... Om 8u ontbijt en om 9u vertrekken we op onze vrije dag in Cuzco.

Eerst bezoeken we het Niños-hotel en krijgen we uitleg over dit prachtige project. Een Nederlandse dame heeft hier voor de straatkinderen vanalles verwezenlijkt. Er worden rond de 30 kinderen opgevangen in gezinnen, rond de 500 kinderen krijgen twee warme maaltijden per dag, iedereen krijgt dokters-controle en andere begeleiding waaronder zelfs het in groep douchen en tanden poetsen. We doneren een paar dingen en trekken daarna verder de stad in.

De groep splitst hier. Ellen, Kleine Sofie en Marjolein die ziek is door diarree en een ontstekende wond, willen heel de dag shoppen en terrasjes doen. Grote Sofie moet nog enkele dingen gaan regelen. En dus trekken Willem, Frederik, Heidi en ik de stad in om nog wat cultuur op te snuiven. We bezoeken eerst de cathedraal. Deze bestaat uit 2 kleine kerken en 1 grote, allemaal onder 1 overkoepelend dak. Van een gids krijgen we uitleg over de inca-invloeden die verstopt zitten in de kathoelk-Spaanse kunst en uitleg over de peruviaanse beleving van het christendom. Het is een prachtige cathedraal met veel goud en zilver (soms wat te kitcherig naar mijn zin).

Hierna trekken we naar een regionaal museum, gelegen in het huis van de eerste half Spaanse half Inca-inwoner van Peru (geboren uit twee belangrijke figuren uit de indianen en spaanse wereld) en schrijver uit de 16de eeuw wiens as voor de helft in de cathedraal lag (en voor de helft in Spanje). Het museum is niet zo spectaculair, maar de muziekinstrumenten van vroeger zijn de moeite! Ik koop een copie van een oud fluitje (een ocarina naar het schijnt) en Willem een soort slangen-toeter. In het museum stond er als enige interessante bezienswaardigheid een oude Nazca-mummie van 200-700 voor chr. Een vrouwtje van 1.20 meter groot maar met haar van 1.75 meter lang. Raar en fascinerend.

Na het museum zijn we de kunst beu en gaan we eten. We hebben alle vier grote honger en gaan een typisch restaurantje doen om het er nog eens van te pakken...Als voorgerecht beginnen we met pappa ralleña (gevulde aardappel), daarna trucha a la plancha (forel) met een cusqueñatje erbij. In de namiddag gaan we shoppen om nog wat soeveniertjes bij te kopen. Willem zoekt voor zijn vriendin een ketting en we mogen helpen kiezen. Na een uur zoeken heeft hij iets gevonden, nota bene dan nog zonder onze hulp, hij bleek zelf ook wat smaak te hebben ☺. Nu verder shoppen achter andere dingen. Ik koop nog hopen frullen voornamelijk voor mezelf maar ook nog een paar cadeau-souveniertjes. Iedereen helpt elkaar wat kiezen. Echt gezellig.

We halen broodjes en kaas en andere zaken voor het avondeten en wandelen stilaan terug naar de hostel. Onderweg stoppen we nog bij een cocktailbar, waar ik me nog een laatste keer waag aan pisco sour, lekker. Duidelijk een professionele cocktailbar want de beste pisco sour tot nu toe! ☺ Tegen 18u zijn we dan terug op de hospedaje waar we de anderen terugvinden en samen eten. We kletsen nog wat na, pakken alles in (wat een moeilijke opgave is met al die souvenirs en gaan slapen tegen 21u.

02/08/05

Om 6.45u opgestaan, om 7.30u ontbijt want om 8.30u moesten we met zijn allen op de Plaza San Blas staan waar Vicky vervoer naar de luchthaven geregeld had. We namen afscheid van Vicky, deelden nog een laatste bic uit, de anderen snoepkes en shampoo dat we niet meer meenamen naar Lima om onze bagage wat lichter te maken en vertrokken richting luchthaven.

Na zeker twee uur te hebben aangeschoven om te kunnen inchecken (eender welk land, dat inchecken is toch altijd een ramp, al was het wel allemaal heel professioneel verlopen), werd mijn handbagage overhoop gehaald omdat één van de beeldjes die erin staken wel eens de piloot van het vliegtuig dodelijk zou kunnen verwonden. Wat een onzin, zeker omdat iedereen zo'n dingen en zelfs nog zwaardere meeheeft. Na wat gezaag is het in orde als ik het beeldje nog in mijn grote bagage steek. Na het inchecken gaan we iets drinken in de tussenzone en om 11u vertrok onze vlucht, heel stipt dus en dat voor een binnenlandse vlucht. De binnenlandse vlucht naar Lima is zeer professioneel, we kunnen niet klagen. We krijgen voor 1 uurtje vliegen zelfs een broodje en cake aangeboden. De zitplaatsen zijn ruimer dan die op de lijnvlucht naar Madrid.

Tegen 12u komen we aan in Lima, waar het uitzonderlijk mooi weer is. Normaal hangt er smog en zie je geen zon maar deze keer dus wel. Na opnieuw in hotel España te hebben ingecheckt, trekken we Lima in en gaan we met de publieke bus (opnieuw een belevenis) naar

de wijk Miraflores, de chique buurt aan de Stille Oceaan. De rit duurt 3 kwartier (Lima is groot). In Miraflores bezoeken we eerst een traditionele incamarkt (veel te duur, gelukkig dat bijna alle souvenirs gekocht waren in Cuzco). Daarna wandelen we langs de zeedijk waar juist de zon ondergaat en er enkele deltavliegers over de oceaan vliegen. Een mooi zicht, maar ik denk vooral aan het feit dat we bijna terugmoeten...zucht...Na de supermarkt te hebben bezocht om nog het avondeten in de slaan, gaan we met de bus terug naar het hotel (opnieuw een ramp, want de bus was overvol en we werden door verschillende mensen verwittigd dat we onze tassen in't oog moesten houden, gezellig zo'n rit van drie kwartier tegen elkaar aangeplakt met uw rugzak krampachtig in uw handen) waar we onze broodjes met kaas en yoghurt op het dakterras opeten.

's Middags waren we naar een vegetarisch restaurant geweest, Villa Natura, waar ik vegetarische smos gegeten heb zoals soep (vol rijst en bonen en dergelijke, bah), soyavlees (viel nog mee), yoghurt (het lekkerste van al) en nog een vies drankje erbij. Bah, toch niet mijn ding. Het zag er ook allemaal niet echt smakelijk uit. (Mijn excuses aan alle vegetariërs of liefhebbers van vegetarisch voedsel voor mijn ergerlijke en continue kritiek gedurende dit reisverslag, maar sorry mensen, ik ben gewoon een echte carnivoor).

Om 21.30u is het bedtijd.

03/08/05

Om 6.15u opgestaan om te douchen en onze bagage te maken, daarna ontbijt op het dakterras (spijtig genoeg hadden ze die zalig lekkere pannenkoeken van in het begin van de reis niet meer, dus werden het gewoon broodjes met spiegel of roer-ei) en tegen 9u vertrokken naar het Inquisitiemuseum waar we een rondleiding krijgen in het Spaans. Ik speel mee vertaler ☺, tof! zeker omdat ge de mensen echt alles kunt wijsmaken ☺, neenee, ik heb echt vertaald naar mijn beste vermogen... Grote Sofie kon ons natuurlijk een meer gedetailleerde uitleg geven.

Na de Inquisitie-uitleg krijgen we nog uitleg over het congres maar dat vinden we te saai en dus vluchten we weg naar de Catacomben van San Fransiscus.

Dit museum dateert uit de 16de eeuw en bestaat uit een mooie kerk, een oeroude bibliotheek van de monikken, mooie tribunalen en congreszalen, mozaïeken muren, een prachtig binnenpleintje met muurschilderingen en smeedijzeren hekken én echte catacomben met massa's lijken. Lugubere bedoening. Het stonk en was redelijk donker en overal lagen skeletten en schedels, bah. Heidi werd er misselijk van en ging naar buiten. Ik kreeg bizar genoeg ineens honger ☺.

We gaan opnieuw naar het vegetarisch restaurant van de vorige dag, omdat het niet gemakkelijk is iets anders betrouwbaar te vinden in een grootstad als Lima. En met brij kunt ge weinig verkeerd doen ☺.

Deze keer pakken we uiteindelijk toch geen brij-menu's of dikke vieze soep meer (allez, de meesten toch niet), maar kiezen we voor lekkerdere dingen als gevulde avocado met groenten (palta rellena) en daarna spaghetti met tomatensaus met stukjes soyavlees erin en opnieuw avocado). Tussen 13-15 u gaan we nog naar de supermarkt (koeken en chips inslaan voor op

het vliegtuig en een extra grote lading bananenchips, lekkere uitvinding!) en drinken een pintje in het hotel. Daarna luchthaven!

Na een half uur zoeken naar de juiste bus, geven we het op en nemen gewoon een taxi. In de luchthaven halen we een deel bagage uit de lockers (die we de vorige dag daar gestopt hebben om niet met teveel bagage door Lima te hossen) en schuiven aan om in te checken.

De vlucht heeft niet minder dan 4u vertraging!!!! zucht... zo missen we natuurlijk onze aansluitende vlucht in Madrid naar Brussel... Gelukkig kunnen we de allerlaatste plaatsen op de allerlaatste aansluitende vlucht krijgen die diezelfde avond nog zou vertrekken naar Brussel. Alle mensen achter ons hebben dikke pech, ocharme, voor hen wachtte er een hotelletje in Madrid en dus een extra overnachting! Om 1 u 's nachts Peru-tijd vertrekt de vlucht. Er is dus een 5de uur vertraging. Hopelijk halen we door deze bijkomende vertraging nog onze 2de vlucht. Niemand is er echt gerust in.

Al die tijd vertraging hebben we rondgedoeld in de transitzone. Shoppend (nog wat pisco, cigarillo's, coca-thee en boekjes over peru gekocht), drinkend (eindelijk de beroemde lokale frisdrank, inca-kola geproefd, lijkt qua smaak trouwens op red bull maar heeft een gele kleur) en etend (we krijgen als tegenprestatie voor die vertraging een sandwiche met tonijn of kip aangeboden). Bah. smaakte echt niet lekker.

De vlucht zelf is minder...Ik krijg last van mijn darmen en spendeer een uur van de vlucht op het toilet. Niet tof met al die turbulentie juist op dat uur...maar misschien ook niet tof voor alle wachtenden die na mij het toilet wilden gebruiken ☺. Tijdens de 12 uur durende vlucht proberen we te slapen of TV te kijken om de tijd te doden. Eten durf ik niet meer met mijn darmproblemen. Uiteindelijk bereiken we om 19.10 u Europese tijd al Madrid. We sprinten naar de andere gate D-E waar om 20 u ons laatste vliegtuig naar Brussel vertrekt. Spannend!!!! zeker als ze plots Marjolein tegenhouden bij de douane. Verdachte souvenirs zagezegd. Absurd. Gelukkig zien ze plots dat ze bij een groep hoort en laten haar gaan. Bij het inchecken op het vliegtuig dat gelukkig nog niet vertrokken is, duikt er een nieuw probleem op. Er is iets mis met Marjoleins ticket en ze mag niet mee naar Brussel. Na lang onderhandelen door Grote Sofie en de balie mag ze dan toch mee...oef!!!! Iedereen zit voltallig op de laatste vlucht.

De 8 kleine lama's halen een dikke 2,5 uur later ongeschonden (behalve wat infecties en bacteriën dan) het thuisfront. Om 22.45u komt het vliegtuig aan in Brussel. We moeten nog een half uur wachten op de bagage, nemen met pijn in het hart afscheid van elkaar en spreken af elkaar zo rap mogelijk terug te zien!!! 27/08 wordt al als eerste datum vastgelegd.

Het was fantastisch, fenomenaal...leve Kris kras, leve Grote Sofie, leve onze zalige groep en bovenal, leve Peru en zijn rijke cultuur, gevarieerde natuur en vriendelijke mensen, een droomreis!!!!Aan te raden aan iedereen met een open geest!!!

Proloog: reisliedje, gecomponeerd door Ellen en mezelf

8 kleine lama's (2x)

Die gingen naar peru (2x)

